

РЕШЕНИЕ

№ 5676

гр. София, 17.09.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 46
състав,** в публично заседание на 22.04.2014 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Красимира Желева

при участието на секретаря Красимира Савова и при участието на прокурора Тафров, като разгледа дело номер **10899** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 204, ал. 4 от АПК във връзка с чл. 203, ал. 1 от АПК вр. с чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ.

Образувано е по искова молба на П. Б. (Л. Р. Б.) и М. Б. действаща, чрез законния си представител П. Б. и двете чрез общия им пълномощник адв. Н. срещу Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ (ГДИН), с която са предявени обективно съединени иски с правно основание чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ, при условията на чл. 204, ал. 4 АПК.

В исковата молба се твърди, че П. Б. (Л. Б.) е съпруга, а М. Б. е дъщеря на лишения от свобода Д. Б., [дата на раждане] в [населено място], Република Т., починал на 14.04.2012г. в затвора в [населено място], съгласно Акт за смърт № 0243 от 15.04.2012г. издаден от СБАЛЛС-СЦЗ. Твърди се, че длъжностни лица от Затвора в [населено място] и от Специализирана болница за активно лечение на лишените от свобода /СБАЛЛС/-С., които са ГДИН са извършили незаконни бездействия и незаконни действия по отношение на лишения от свобода Д. Б.. Това е довело до влошаване на здравословното му състояние довело до преждевременна смърт и невъзможност за започване на процедура по предсрочно освобождаване.

По отношение на незаконното бездействие от служители на Специализирана болница за активно лечение на лишените от свобода се твърди, че тежкото здравословно състояние на Д. Б. е диагностицирано късно в хода на изтърпяването от него наказание лишаване от свобода. Болничната администрация не е изпълнила адекватно задълженията си по осигуряване на медицинско обслужване на лишените от свобода и

по скоро са нарушени разпоредбите на чл. 135, ал. 1, т. 1 и т. 3 от ЗИНЗС, след като не е изпратила своевременно лишения от свобода в лечебно заведение извън болницата на затвора. Това е така, т.к. видно от представената епикриза на Клиника по хирургия към Медицински институт (МИ) на МВР - С. Д. Б., който е бил преведен в МИ на МВР от болницата в затвора С. е имал от четири месеца оплаквания от слабост, липса на апетит, редукция на тегло и едва след проведена ФГДС е установен туморен процес в стомаха. Това показва, че в нарушение на добрите медицински практики болницата на затвора не е насочила Д. Б. към лечебно заведение което е било в състояние да установи състоянието и да постави диагнозата. Сочи, че видно от медицинската справка на СБАЛЛС при ГДИН след като на 28.02.2012г. е била установена диагнозата Д. Б. е изведен от болницата на затвора и едва на 12.03.2012г. е постъпил в клиниката по хирургия на МИ-МВР, където е бил опериран на 14.03.2012г., като диагнозата е Са вентрикули.

Относно извършено незаконно действие на длъжностни лица от затвора в [населено място] се твърди, че на 14.03.2012г. с писмо подписано от началника на затвора в [населено място], е отказано на лишения от свобода Д. Б. внасяне на молбата му за условно предсрочно освобождаване за разглеждане от Комисията по чл. 73 от ЗИНЗС, за което от Б. е била подадена молба два дни по-рано. Претекст за отказът молбата да бъде внесена за разглеждане от комисията е мотивиран с това, че Б. е имал наложено дисциплинарно наказание „изолиране в наказателна килия за срок от 14 денонощия“. Така въпреки, че е бил тежко болен му е отнета възможността да бъде разгледана молбата му условно предсрочно освобождаване от компетентният орган. В исковата молба са изложени подробни съображения за незаконосъобразност на отказа. Подписалият се за началник на затвора е взел еднолично отношение по молбата на лишения от свобода за наличие на предпоставките по чл. 70, ал. 1 НК само въз основа на един изолиран случай, без да се анализира цялостното му поведение и влошеното му здравословно състояние. Посочено е, че към датата на писмото - 14.03.2012 г. на затворническата администрация е била известна точната диагноза. Наред с това наказанието е наложено без да е дадена възможност за обжалването му поради постъпване на за лечение в СБАЛЛС при ГДИН. В молбата е посочено, че след като не е внесъл молбата на осъдения за предсрочно условно освобождаване в компетентния да я разгледа орган, подписалият се за началник на затвора е иззел правомощието на комисията да вземе решение по направеното с молбата искане.

Твърди се, че в резултат на забавените, неадекватни и незаконосъобразни действия на затворническата администрация е настъпило бързо влошаване на здравословното му състояние, което е завършило със смърт. Вследствие на късното диагностициране се е стигнало до скъсяване на живота на Б., т.к. е пропусната възможността за своевременно прилагане на адекватно лечение и грижи.

Иска се присъждане на:

1. на П. Б. (Л. Р. Б.) обезщетение за причинените ѝ неимуществени вреди, подробно описани в исковата молба общо в размер на сумата от 30 000 лева, от която сума:

1.1. сумата от 6 000 лева за причинените ѝ неимуществени вреди от незаконното бездействие на служители на Специализирана болница за активно лечение на лишените от свобода (СБАЛЛС) - С.;

1.1. сумата от 24 000 лева за причинените ѝ неимуществени вреди от незаконното действие на длъжностно лице от затвора в [населено място],

както и законната лихва върху тази сума от датата на завеждане на исковата молба до

окончателното ѝ изплащане.

2. на М. Б. обезщетение за причинените ѝ неимуществени вреди, подробно описани в исковата молба, общо в размер на сумата от 70 000 лева, от която сума:

2.1. сумата от 14 000 лева за причинените ѝ неимуществени вреди от незаконното бездействие на служители на Специализирана болница за активно лечение на лишените от свобода (СБАЛЛС) - С.;

2.2. сумата от 56 000 лева за причинените ѝ неимуществени вреди от незаконното действие на длъжностно лице от затвора в [населено място], както и законната лихва върху тази сума от датата на завеждане на исковата молба до окончателното ѝ изплащане.

3. На П. Б. (Л. Р. Б.) – сумата от 3 432,48 лева, представляваща левовата равностойност на 1755 евро – обезщетение за причинените ѝ имуществени вреди за репатриране на тленните останки на съпруга ѝ Д. Б., както и законната лихва върху тази сума от датата на завеждане на исковата молба до окончателното ѝ изплащане.

От изложените по-горе бездействия и действия на служители на ГДИН от СБАЛЛС и от Затвора в [населено място] по отношение на техния съпруг и баща Д. Б., ищците твърдят, че са претърпели и продължават да търпят неимуществени вреди, описани в исковата молба. Претендира се присъждане и на направените по делото съдебни и деловодни разноски.

Ответникът - Главна дирекция „Изпълнение на наказанията”, чрез процесуалния си представител е представил писмен отговор, с който оспорва предявените обективно и субективно съединени искове изцяло по основание и размер. Твърди, че от изложените твърдения в исковата молба не може да се направи извод за наличие на изпълнен фактически състав по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, с което да се ангажира отговорността му. В тази връзка посочва, че към исковата молба не са представени доказателства, удостоверяващи незаконосъобразността на заповед № 166/24.02.2012 г. на началника на Затвора в [населено място], с която на наследодателя на ищците е наложено дисциплинарно наказание и че тази заповед не е отменена от СРС. Наред с това твърди, че не са били налице материалноправните предпоставки по чл. 70, ал. 1 от НК за отправяне на предложение за условно предсрочно освобождаване на наследодателя на ищците. По съществото на спора и в представените писмени бележки намира иска за неоснователен и недоказан. Поддържа, че претендираните вреди не са следствие на осъществявана административна дейност. По същество, че не е налице изпълнен в цялост фактически състав по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ - не се установило по категоричен начин вредите, административната дейност, действието или бездействието, както и причинната връзка. Искането до съда е за отхвърляне на иска и за присъждане на юрисконсултско възнаграждение и стойността на внесения депозит в размер на 100,00 лв. за първоначалната СМЕ.

Прокурорът от СГП изразява становище за неоснователност и недоказаност на иска.

Съдът, след като се запозна с материалите по делото, поотделно и в тяхната съвкупност и въз основа на закона, намира за установено следното:

По делото безспорно се установява пребиваване на наследодателя на ищците в място за лишаване от свобода, което е под общото ръководство и контрол на ответника.

От искова молба от П. Б. и М. Б. е видно, че същите претендират за незаконно извършени действия от страна на длъжностни лица от затвора в [населено място] и СБАЛС- С. че са извършили незаконни бездействия и действия по отношение на лишения от свобода Д. Б., които са довели до бързо влошаване на здравословното му

състояние, невъзможност за започване на процедура по предсрочното му освобождаване и преждевременна смърт. Според тях тежкото здравословно състояние на лишеният от свобода Д. Б. е диагностицирано късно в хода на изтърпяването от него наказание, не е било осигурено адекватно медицинско обслужване, по-конкретно Д. Б. не е бил своевременно изпратен в лечебно заведение извън болницата на затвора за извършване на необходимите консултативни прегледи и изследвания, както и да му бъде проведено необходимото лечение. Същият е бил преведен в МИ на МВР, след като е имал от 4 месеца оплаквания от слабост, липса на апетит, тежест и отслабване на тегло с около 10 кг. и едва след проведена ФГДС е установен туморен процес на стомаха. Д. Б. е бил с уточнена диагноза на 28.02.2012 г., същият е бил изведен от болницата на затвора и едва на 12.03.2012 г. е постъпил в МИ, където е бил опериран на 14.03.2012 г. с диагноза- рак на тялото на стомаха.

От запис в амбулаторна карта е видно, че при посещение при невролог на 13.01.2012 г. Д. Б. се е оплакал от болки в кръста и тазобедрените стави, неповлияващи се от аналгетици. Проведен преглед от д-р У.-невролог, дадена е противовъзпалителна терапия и е насочен за физиотерапия.

От запис в амбулаторен картон от 26.01.2012 г. е видно, че е проведена физиотерапия, но без ефект. На 03.02.2012 г. е проведен нов преглед от д-р М.. Насочен е за рентгенография на тазобедрени стави и лумбални прешлени, като са установени начални артрозни промени на телата на прешлените и стеснено дисково пространство на ниво пети поясен и първи кръстен прешлени. Изписана е противовъзпалителна терапия.

Отразени са няколко записа в амбулаторен картон от 06.02.2012 г. до 14.02.2013 г., от които е видно, че болният провежда лечение с НПВС, като на 14.02.2012 г., при преглед бил констатиран персистиращ болков синдром в областта на десния крак, без ефект от лечението. Насочен за хоспитализация, която е планирана на 20.02.2012 г.

От епикриза, издадена на Д. Б. от неврологично отделение на СБАЛЛС е видно, че болният бил на лечение в болницата от 20.02.2012 г. до 28.02.2012 г. с диагноза: Лумбална спондилоза и остеохондроза. В. и полирадикулерен синдром в дясно. П. болков синдром. Спленомегалия и анемичен синдром. От практическите изследвания е установен изразен анемичен синдром (хемоглобин- 97г/л). Проведено е лечение с НГТВС, обезболяващи. С оглед оплакванията и параклиничните показатели е консултиран с хирург и интернист с мнение, че за изключване на злокачествено заболяване се налага провеждане на КТ на коремни органи, контрастно рентгеново изследване и туморни маркери. Насочен за диагностика във Вътрешно отделение.

От епикриза от СБАЛЛС- Вътрешно отделение е видно, че Д. Б. е бил на лечение в периода от 28.02.2012 г. до 12.03.2102 г. с диагноза: Рак на стомаха. Спленомегалия. Консумативен, интоксикационен и анемичен синдром. Лумбална остеохондроза. Полирадикулерен синдром в дясно. Насочен за оперативно лечение в МИ на МВР.

От епикриза към И.З. № 1585 от Клиниката по хирургия на МИ на МВР е видно, че Д. Б. е бил от 12.03.2012 г. до 26.03.2012 г. с окончателна диагноза: Рак на тялото на стомаха с посочени минали заболявания - лекуван по повод белодробна туберкулоза 2003-2004 г. При постъпването бил в увредено общо състояние, корем- неболезнен при палпация, с лек оток и болка в областта на дясната илиачна става. Проведена рентгенография на бял дроб и ФГДС с биопсия.

На 14.03.2012 г. е извършена оперативна интервенция, при която е установена туморна формация на тялото на стомаха и по голямата кривина с множество

уголемени лимфни възли. Извършена е субтотална резекция.

От хистологичен резултат № Б-121372- 87/20.03.2012 г. е видно, че при изследването се установява нискодиференциран карцином на стомаха дифузен тип по Л., инфилтриращ цялата стена и околната мастна тъкан. Туморът е стадиран като T4 N2MO.

От протокол № 22/15.03.2012 г. на ЛКК е видно, че на Д. Б. е поставена диагноза: неопластичен процес на стомаха. Множествени метастази. Консумативен анемичен синдром. Интоксикационен синдром.

От протокол № 33/23.03.2012 г. от ЛКК е видно, че на Д. Б. е оформена диагноза: Неопластичен процес на стомаха. Множествени метастази. Консумативен анемичен синдром и интоксикационен синдром. Състояние след палиативна оперативна ентервенция.

От епикриза от ХО на СБАЛЛС е видно, че Д. Б. е постъпил в отделението на 26.03.2012 г. и е починал на 14.04.2012 г. с окончателна диагноза: Карцином на стомаха. Състояние след операция. Спленомегалия. Състояние след ТБК пулмонум. Консумативен синдром.

По време на престоя в ХО се оплаквал от болки в цялото тяло, особено в дясно подребрие, тежест и повръщане на храна. На 14.02.2012 г. бил сомнолентен, трудно контактен и в 08.00 часа направил летален изход.

По делото е представена и СМЕ на труп № 301/2012 г. Приложена е и заповед № 1668/24.02.2012 г. за престой в наказателна килия за 14 денонощия на Д. Б..

В хода на съдебното производство са приети представените от страните доказателства, разпитан е свидетел – А. Д. У. и са приети две Съдебно-медицински експертиза (СМЕ). Приобщеният доказателствен материал, както и събраните гласни доказателствени средства ще бъдат обсъдени от Съда при излагането на правните му изводи.

Съдът, като взе предвид представените по делото доказателства, и наведените от страните твърдения и доводи, приема от фактическа и правна страна следното:

Исковата молба е допустима, но разгледана по същество е неоснователна. За да достигне до този извод, Съдът взе предвид следното:

Съгласно чл. 204, ал. 4 АПК съдът, пред който е предявена исковата претенция следва да установи незаконосъобразността на действието или бездействието, от което се претендират вреди. В случая то се изразява в незаконно бездействие на служители на Специализирана болница за активно лечение на лишените от свобода (СБАЛЛС) – С., изразяващи се в късно диагностициране на заболяването на наследодателя Д. Б. в хода на изтърпяването от него наказание „лишаване от свобода”, както и от обстоятелството, че не е изпратен своевременно лишения от свобода Д. Б. в лечебно заведение извън болницата на затвора, за да му бъдат извършени необходимите консултативни прегледи или специализирани изследвания и да му бъде проведено необходимото лечение както и в незаконно действие на длъжностно лице от затвора в [населено място] на 14.03.2012 г. с писмо И.. № 1377/ 14.03.2012 г., подписано от името на началника на затвора в [населено място], с което е отказано на лишения от свобода Д. Б. внасяне на молбата му за условно предсрочно освобождаване за разглеждане в Комисията по чл. 73 от ЗИНЗС.

Не е налице и специален ред, по който страната може да претендира обезщетението с правно основание чл.1, ал.1 от ЗОДОВ, по реда на чл.203-207 АПК. Спазена е и разпоредбата на чл. 205 от АПК, съгласно която искът е предявен срещу

юридическото лице, в чийто състав е органът, от чийто незаконосъобразни действия или бездействия са причинени вредите. Искът е предявен срещу пасивно легитимиран ответник /чл.205 АПК, вр.чл.1, ал.2 ЗОДОВ/ - Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“, която е юридическото лице - чл. 12, ал. 2 ЗИНЗС, осъществяваща прякото ръководство и контролът върху местата на лишаване от свобода и пробационните служби – чл. 12, ал. 1 ЗИНЗС.

В производствата по ЗОДОВ, родово подсъдни за разглеждане от административните съдилища по процесуалния ред на АПК (арг. чл. 128, т. 5 от АПК) са искания за обезщетения за вреди, причинени от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на административни органи и длъжности лица. Последните се разглеждат по реда на чл. 203 и сл. от АПК и по същността си представляват исково производство, за процесуалния ред на което субсидиарно (извън глава XI-та на АПК) се прилага ГПК. Предмет на дело от такъв характер са обективно съединени искове за установяване на незаконосъобразността на административен акт, респ. действието или бездействието на административен орган или длъжностно лице и предизвиканите от същите вреди (имуществени или неимуществени), настъпили в правната сфера на ищеца, което предполага доказване и на причинната връзка между тях.

За да е налице основание за ангажиране отговорността на държавата или общините е необходимо да са осъществени елементите от фактическия състав на разпоредбата на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ - наличие на незаконни актове, действия или бездействия, извършени от длъжностно лице при или по повод осъществяване на административна дейност, претърпяна вреда от ищеца и причинна връзка между тях. Доколкото производството е исково, в тежест на ищеца е да докаже фактите и обстоятелствата, които са предпоставка за ангажиране на отговорността по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ.

Фактическото основание, въз основа на което е предявен иска на наследниците на Б. е бездействие на затворническата администрация на Затвора в [населено място] във връзка със задължението на последната да осигури медицински грижи по повод заболяване на наследодателя - задължение съгласно чл. 128 от ЗИНЗС.

Обезщетенията за неимуществени вреди се присъждат за конкретно претърпени физически и психически болки, страдания и неудобства, които са пряка и непосредствена последица от незаконосъобразните действия или бездействие на административния орган. Съгласно чл. 52 от ЗЗД, обезщетение за неимуществени вреди се определя от съда по справедливост. Понятието „справедливост“ не е абстрактно понятие, а е свързано с преценка на редица конкретни, обективно съществуващи обстоятелства, имащи значение за правилното определяне на размера на обезщетението. Законът е категоричен, че размерът на обезщетението за неимуществени вреди се формира по справедливост, по реда на чл. 52 от ЗЗД единствено от степента и характера на преживените болки и страдания от ищеца. В негова тежест е да докаже настъпването на вреди от неимуществен характер, представляващи болки и страдания, които да са в причинна връзка с незаконосъобразни действия на администрацията на ГДИН. Не е достатъчно да бъдат посочени разпоредбите, които страната намира, че са нарушени,

респективно, че не са изпълнени вменени от закон задължения за ответника, сочещи на допуснато бездействие. Следва тези твърдения по безспорен и категоричен начин да се потвърждават от събраните доказателства.

Отговорността по ЗОДОВ е деликтна, като се отличава от общата деликтна отговорност досежно деликвентата, както и досежно спецификата на причинната връзка - вредите трябва да са причинени при или по повод упражняване на административна дейност. За противоправността, вината и вредите приложимият материален закон не установява отклонения от общия състав на деликтната отговорност. Обезщетение за вреди от незаконни административни актове може да се иска след тяхната отмяна с решение на съда като унищожяеми, а при нищожните - с констатиране на нищожността в самия процес по обезщетяване на вредите.

С аргумент от чл. 154, ал. 1 от ГПК, вр.чл. 144 от АПК в тежест на ищеца е да проведе пълно и главно доказване на всички елементи от фактическия състав на предявения от него иск, а на съда - да приеме за ненастъпили тези правни последици, чийто юридически факт е останал недоказан. Липсата на който и да е от елементите на фактическия състав на предявения иск обуславя неговата неоснователност. Твърдят се неимуществени вреди, настъпили в резултат на незаконосъобразни действия и бездействия на ответника.

Съгласно чл.1, ал.1 от ЗОДОВ държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. За да възникне отговорност за дейност на администрацията, предвидена в чл.1, ал.1 от ЗОДОВ следва да са налице трите елемента от фактически състав, посочени в разпоредбата, а именно: 1. незаконосъобразен акт, действие или бездействие; 2. имуществени или неимуществени вреди и 3. пряка причинна връзка между тях. Отговорността е безвиновна - съгласно чл. 4 от ЗОДОВ държавата дължи обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това дали са причинени виновно от длъжностното лице. Елемент от фактическият състав е установяване незаконосъобразността на акта, действието или бездействието на държавния орган - т.е. ако те изобщо не са регламентирани в закона, или ако противоречат на материално правни или процесуално правни норми. Освен това, администрацията на затвора не извършва типичната административна дейност, както за останалите дейности, така и за осигуряването или неосигуряването на очакваното медицинско обслужване от лицата, които изтърпяват влезли в сила присъди. Диаметрално различна е извършваната професионална медицинска дейност от изпълняваната от длъжностните лица в затвора типична административна дейност, при която се осъществява изпълнително-разпоредителна властническа дейност, за която може да се ангажира и отговорността на държавата, по смисъла на чл.1 ЗОДОВ. Освен това иска е насочен към Главна дирекция "Изпълнение на наказанията" - С., а не към медицинските лица извършвали медицинските манипулации. В тази насока е и константната практика на ВАС - Решение № 10540/13.07.2011 г. на ВАС по адм. д. № 13441/2010 г.ДП о., Решение № 3015 от 29.02.2012 г. на ВАС по адм. д. № 13687/2011 г., III о., Решение № 17077 от

18.12.2013 г. на ВАС по адм. д. № 143802/2012 г., III о., Решение № 16844 от 16.12.2013 г. на ВАС по адм. д. № 970/2013 г., III о., Решение № 490 от 15.01.2014 г. на ВАС по адм. д. № 4870/2013 г., III о. и т. н.

От събраните в хода на настоящото производство гласни и писмени доказателства не може да се направи обоснован извод за основателност на изложените твърдения в исковата молба за наличие на изпълнен фактически състав по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, с което да се ангажира отговорността на ответника. Ищците не проведоха пълно и главно доказване на твърдените в исковата молба факти и доказателства, което води до неоснователност и недоказаност на предявения срещу доверителя ми иск. Не се събраха и доказателства, които да установяват твърденията за незаконосъобразност в действията и бездействията на администрацията на затвора в [населено място] по отношение на осигуряването на нормативно установените изисквания за изтърпяване на наложеното наказание. През процесния период спрямо Д. Б. са предприети правомерни действия от администрацията на затвора в [населено място], свързани с лечението му.

На следващо място от приетите по делото СМЕ, Комплексна СМЕ, както и от Собствено мнение от д-р Е. Г. по Допълнителна тройна СМЕ, е видно че диагнозата е поставена своевременно с оглед на момента на проявяване на симптомите на онкологичното заболяване при Д. Б.. В заключенията си вещите лица посочват, че симптомите на заболяването са обикновено оскъдни, неопределени, нехарактерни, а могат и да липсват и оплаквания, редуцията на телло и анемията са симптоми, които се срещат при много заболявания. Първоначалните симптоми при посоченото заболяване в повечето случаи са атипични. Посочва се още, че при наличните симптоми на изява на заболяването при Б. няма основание да се счита, че има забавяне на диагнозата, както и че проведените диагностични процедури при болния са правилни. При доказване на метастазирал карцином на стомаха, при добър общ статус и хематологични резултати, лечението е с химиотерапия, като нейното провеждане при голяма част от пациентите е затруднено, поради наличието на влошено общо състояние на болните, лоши хематологични показатели и др. При наличие на посочените горе позитивни предпоставки за провеждане на химиотерапия, тя би довела да увеличаване с 2-3 месеца времето на прогресия на болестта, но не променя преживяемостта на болните, за пълно излекуване не може да се говори. От експертните заключения се установява, че това злокачествено заболяване обикновено протича твърде агресивно, водещите му симптоми /болка в корема, повръщане и др./ се появяват обикновено, когато процеса е твърде напреднал, появата на негови изявени симптоми е когато процесът е авансирал /в най-крайния стадий/, в процесния случай от появата на симптомите до диагнозата са изминали по-малко от 2 месеца, което е обичайно при това заболяване, особено когато протича атипично. Д. Б. не е имал никаква стара анамнеза за минали заболявания на стомаха, липсват типичните оплаквания, което не налага и предполагагане за подобно заболяване.

Цитираните заключения се потвърждават и от показанията на свидетеля - д-р У., работеща в болницата на затвора, Неврологично отделение.

По делото не се установява забавяне по отношение на поставянето на правилната диагноза, което да е повлияло на изхода от лечението и продължителността на живота на Д. Б., проведеното лечение съответства напълно с поставената диагноза карцином на стомаха. Поради напредналия стадий на заболяването и наличието на множество метастази безспорно е установено, че пълното излекуване на Д. Б. не е възможно. Съдът намира, че в настоящото производство не се доказва неправомерно бездействие по отношение на Д. Б., но дори да е налице визираното в исковата молба бездействие, то същото бездействие не е „при и по повод осъществяване на административна дейност“ по смисъла на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, поради което не ангажира отговорността на държавата по този законов текст. Видно от разпоредбата на чл. 2 от Наредба № 2 от 22.03.2010 г. за условията и реда за медицинското обслужване в местата за лишаване от свобода, препращащ към чл. 5 от Закона за лечебните заведения, както и от установената трайната съдебна практика в тези случаи, дейността, свързана с упражняване на лекарска практика, не съставлява „административна дейност“ по см. на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ.

На следващо място изолацията на л.св. Д. Б. за 14 денонощия в наказателна килия, не е допринесла за ускоряване на развитието на основното му заболяване и смъртта. За този период Б. е изпаднал в състояние на негативен стрес, без да е налице причинно-следствена връзка със злокачественото заболяване, поради което няма релевантност между тях. По делото се установява, че заповедта за престой в наказателна килия е била издадена преди диагностицирането на онкологичното заболяване. Поради, което не следва да се приеме, че със същата заповед е проявено нехуманно отношение спрямо Б., при несъобразяване с тежкото му заболяване, от страна на администрацията на затвора.

Спрямо Д. Б. са предприети необходимите действия по реда на чл. 73 и сл. от ЗИНЗС за изготвяне на предложение за условно предсрочно освобождаване /УПО/. Прилагането на института на УПО е само възможност, която подлежи на преценка за всеки конкретен случай. Приложените по делото - протокол от заседанията на комисията, текущият доклад за Д. Б., не водят до извод за незаконосъобразни действия от страна на администрацията на затвора в [населено място]. Постановените мотивирани откази за изготвяне на предложение за УПО не водят до незаконосъобразни действия, тъй като по същество Д. Б. е упражнил субективното си право да използва процесуалните възможности и допуснатите от закона способности за УПО, но не са били налице материалноправните предпоставки визирани в чл. 70, ал. 1 от НК. Ищецът не е бил лишен от конкретно право, свързано с правното му положение на лишен от свобода, предвид поставянето за разглеждане на въпроса с УПО. Освен това крайният акт, с който се реализира УПО е в прерогативите на друг орган - Окръжния съд и претенциите на ищите в тази насока спрямо ГДИН са неоснователни.

За да е налице изпълнен в цялост състава на отговорността по чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ е необходимо да са установи по категоричен начин вредите, административната дейност, действието или бездействието, както и причинната връзка между тях. Събраните по делото гласни и писмени

доказателства, преценени в цялост и поотделно не установяват наличието на предпоставките за ангажиране на отговорността на ответника. Съдът намира, че не се доказва и наличие на вреда, тъй като не са налице доказани конкретно и обективно настъпили обстоятелства, които да са пряка и непосредствена последица от увреждането, неопказване на необходимото лечение, напротив видно от доказателствата по делото за ищеца е прилагано необходимото лечение, болнична хоспитализация, изследвания, медикаментозно и оперативно лечение.

Дейността на администрацията на затвора е свързана с изпълнението и прилагането на специфичните норми на Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража /ЗИНЗС/ и Правилника за прилагане на Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража, приложими за процесния период. Съгласно чл. 128, ал. 1 от ЗИНЗС - „При изпълнение на наказанието лишаване от свобода се създават условия за опазване на физическото и психическото здраве на лишените от свобода". По делото остана неустановено отклоненията в неблагоприятна насока в здравословното състояние на Д.Б. през процесния период, да се дължат на действия и/или бездействия на затворническата администрация, свързани със задължението по чл. 128, ал. 1 от ЗИНЗС, съгласно който при изпълнение на наказанието лишаване от свобода се създават условия за опазване на физическото и психическото здраве на лишените от свобода. Също така от събраните по делото доказателства не може да се установи безусловна причинно-следствена връзка между условията, при които е пребивавал Д. Б. и претендираните вреди, както и такава между виновни действия или бездействия на длъжностни лица при ГДИН и твърдените неимуществени вреди.

Доказването им е в тежест на ищеца. Недоказването на която и да било от тези предпоставки за осъществяване правото на обезщетяване води до неоснователност на иска. В процесния случай не се установи твърдяното в исковата молба незаконосъобразно бездействие на ответника, както и настъпили вреди в правната сфера на ищите, поради което искът като недоказан следва да бъде отхвърлен.

С оглед изхода на спора, основателно се явява искането на процесуалния представител на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение за настоящата инстанция. На осн.чл.143 от АПК във вр. с чл.144 от АПК и чл.78, ал.3 от ГПК ищите П. Б. (Л. Р. Б.), гражданка на Република Т. и М. Б., гражданка на Република Т. действаща, чрез майка си и законен представител П. Б. следва да бъдат осъдени да заплатят на ответника възнаграждение в размер на 3 564,32 лв., изчислено по реда на чл. 8, ал. 1, т. 5 от Наредба № 1 от 09 юли 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения с оглед материалния интерес - цената на предявения иск и 100 лв. за внесен депозит по допуснатата СМЕ.

Воден от горното, съдът

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ исковата молба на П. Б. и М. Б. действаща, чрез законния си представител П. Б. срещу Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ за присъждане на обезщетение в общ размер на 103 432,48 лв., ведно със законната лихва за причинени имуществени и неимуществени вреди, считано от датата на завеждане на исковата молба.

ОСЪЖДА П. Б. и М. Б. действаща, чрез законния си представител П. Б. да заплатят на Главна дирекция "Изпълнение на наказанията", направените по делото разноски в размер на 3 664,32 лв. (три хиляди шестстотин шестдесет и четири лева и 32 ст.)

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република Б. в 14 дневен срок от съобщението до страните и СГП.

СЪДИЯ: